

AM.

lla.
önyv
gy a
ott
az a
áso-
t, de
sinos
kel-
emre
mi is
nem
t al-
etek
szép
kép-
obet,
na-
ha
mér-

KIS HATY

NAGY ESÖBEN. (Lásd a 171. lapon.)

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

OLÁNKA el volt rá készülve, hogy Magdolna asszony vagy csodálkozni, vagy haragudni fog. De egyiket sem tette. Inkább bus mosollyal mondá:

— No lám! Szegény kis macskámnak mégis igaza volt, mikor úgy berzenkedett. Ő tudta, hogy van ott valaki, én pedig nem is sejtettem.

— De higgye el, nem szándékosan lestük meg... csak megijedtünk... azaz tulajdonkép csak Emmike ijedt meg, én pedig inkább csak az ő kedvéért. Aztán elbujtunk oda a nagy fa mögé s véletlenül éppen ott ásta el azt a kis csomagot.

— Most már értem. Otthon aztán elbeszéltek, s az a maradhatatlan fiu fölkutatta.

— Persze, hogy úgy van. De éppen ez a baj. Én váltig mondtam Tamásnak, hogy jól gondolja meg, nincs nekünk hozzá semmi közünk. Aztán még ha csak ennyi volna. De nagyobb baj is történt és azért jöttem ide.

— És mi az a baj? kérdé Magdolna asszony meglepő nyugalommal.

— Hát az a baj, hogy Tamás nem merte azt a csomagot megtartani magánál, hanem bedobta hozzám a kertbe... de én akkor nem voltam ott. Késő este találtam meg, akkor már nem hozhattam magammal. A bokrok közé rejtettem el, hogy majd vissza hozom ide, mert tudom, hogy nem szabad a más dolgát kutatgatnunk. De ma... úgy megijedtem!... amint

kerestem ott, ahová rejtettem, hát nem találtam többé. Valaki firtatta, elvitte és most azért jöttem, hogy ezt megmondjam; talán valamikép módját ejtheti, hogy megkerestesse... és kérem, ne haragudjék ránk nagyon... mert... én legalább igazán nem akartam bántani.

Magdolna asszony könyes szemekkel simogatta meg a leányka fejét.

— Hogy ne haragudjam, édes jó gyermek? Én haragudhatnám ilyen jó kis angyalra, aki annyi esztendő múltával először jött ide vigasztalásomra? Aki szelid, részvevő szókat talált számomra. Imádkozni fogok az Egek Urához, hogy áldja meg jóságáért.

— Igen, de az a csomag...

— Oh, amiatt ne busuljon. Először is tudom én most már jól, hogyan történt az. Elbeszéltek annak a Tamás urinak, mit láttak — és ő tüstént arra szánta magát, hogy kiássa azt a titkos kincset. Pedig abban a kis csomagban nincsen semmi fontos... azaz másnak semmi fontos... egy levél... és egy arczkép az egész. Ha a levelet elolvassák, ám legyen, én nem kívántam; de ha megtörténik, hát a Gondviselés úgy rendelte.

— De mért ásta el?

— Magam sem igen tudom... Eleinte tűzbe akartam dobni... de nem tudtam megtenni... Ebből persze semmit sem ért, ugy-e, kedves kisasszonykám? No, ha már annyit elmondtam, ezt is megmondom, hogy ne törje rajta a fejcskáját. Azt már tudja, milyen szomorú volt az én életem és hogy mi okozta. De azt még nem mondtam, hogy mikor az a szerencsétlen tűz történt s mikor aztán en-

gemet annyit bántottak, üldöztek, azt vártam, hogy legalább ebben a nagy bajomban segíteni fog a testvérem, aki addig olyan rossz volt hozzám. De ezt hiába vártam. Ő egy szép napon elvándorolt innen és azóta soha sem láttam többé, még a hírére sem hallottam. Évek, évtizedek multak, már rég halottnak hittem, mikor néhány nappal ezelőtt egy levelet kaptam tőle.

Itt Magdolna asszony elhallgatott és néhány pillanatra mélyen elgondolkozott. Jolánka pedig feszülten várta, mit fog hallani.

Jó idő telt bele, míg Magdolna asszony újra megszólalt. De Jolánka nagyon csalódott, mert amit hallott, az kissé furcsa volt ugyan, de érteni biz ő abból édes keveset értett. Mert Magdolna asszony így szólt:

— Mi volt a levélben...? igen, igen... eleinte el akartam mondani mindenkinek; de aztán mást gondoltam. Minek az most? A sir szélén állok, már bele nyugodtam mindenbe, legyen úgy... már úgy is minden hiába. Talán jobb is lett volna, ha megmaradok első gondolatomnál és elégetem a levelet; de nem tudtam magamat rábírn... azért ástam el. Ha megtalálták és olvasták, ám legyen; akkor ez a Gondviselés akarata.

— De hát nem akarja visszaszerezni?

— Nem fogok érette fáradni. Ha vissza hozza, akinél van, jó; ha nem hozza vissza, az sem baj; nekem nem árt, neki nem használ.

Többet aztán nem akart erről beszélni, pedig jól látta, hogy Jolánka sehogyan sincs tisztában a dologgal.

— Ne törje tovább rajta a fejét, kedves kisasszonykám. Ugy sajnálnám, ha miattam csak egy perczig is nyugtalan-sága volna. Hiszen olyan jót tett velem, úgy megvigasztalt, oly nagy örömet okozott nekem szegény megvetettnek, a kihez szerető jó szóval-szívvel jött!

— No bizony, talán még az is valami? szólt Jolánka őszintén. Én csak meg akartam óvni, hogy valami kára ne legyen azzal a csomaggal. De ha nem gondol vele... hát... hát akkor mit tegyek, ha csakugyan előtalálok? Mert meglehet, hogy talán mégis Tamás vitte el, de ide adja nekem.

— Tegyen vele, amit akar. Ha érdeklő, bontsa fel, olvassa el, akkor tudni fog mindent és legalább meg fog győződni, hogy igazán jól cselekedett, mikor olyan kedves volt a szegény rut Magdolna asszonyhoz. Legalább lesz valaki, aki nem fog ezentúl gonosz ostobaságokat hinni rólam s nem fut előlem.

— Oh, én eddig sem hittem, és ha nem kapom is vissza a csomagot, azért mégis csak megmaradok a magam hite mellett. És ha a néni megengedi, majd ezután is eljövök, még pedig nem így titokban, mint most.

— Titokban jött? Azt ne tegye, kedves gyermekem. Soha se legyen titka azok előtt, akik gondját viselik. És ha nincs engedélye, hogy távol legyen a háztól, akkor siessen haza. Bizony még büntetést kap miattam!

— No, az sem volna olyan borzasztó, felelé Jolánka vidáman. A néni szigorú ugyan, de a büntetés csak abból áll, hogy

nem ereszt a kertbe, séta helyett meg dolgoznom kell.

— Mindegy. Nem az a fő, miből áll a büntetés, hanem hogy büntetés, hogy nincs megelégedve az, akinek engedelmes-séggel tartozunk. Most hát csak siessen haza, kedves jó kisasszonykám. És ha nem látom is többé, azért legyen meggyő-ződve, hogy nem felejttem el soha! Min-dig imádkozni fogok boldogságaért. A jó Isten pedig meghallgatja a szegény szen-vedők imádságát.

Gyöngéden megsimogatta a leányka arcát. Jolánka pedig megölelte és egy csöppet sem riadva vissza, megcsókolta a rut, de olyan szerencsétlen öreg Magdolna asszonyt.

— Eljövök én, majd meglássa... oh, én mindig mondtam, hogy oktalanság, amit Tamás és Emmike, meg mind a többiek beszélnek. És csak azért is eljövök, hadd lássák, hogy nemcsak szóval mondom, hanem meg is teszem, amit gondolok.

Ezalatt kiértek a házból és Jolánka aztán szaporán lépegetett haza felé. Mert csakugyan nagyon eltelt az idő, bizony talán már ebédelnek is otthon. És ha nincs otthon idején, még akár ebéd nélkül is marad, amilyen szigorú a néni. Az már pedig nem volna tréfa dolog.

De mire hazaért, még ezt sem igen bánta, annyira meg volt elégedve látoga-tásával, annyira örült annak, hogy éppen úgy talált mindent, amint kívánta, amint gondolta. Most már egészen tisztában van azzal a szegény, sokat szenvedő Mag-dolna asszonnal, el is tökélt, hogy a mennyire tőle telik, nem is engedi, hogy ezentul bántsák. Hát már ezért csak elvi-

sel egy kis bajt is; aki jót akar, annak nem szabad megijedni az áldozattól.

— A nénike bizonyosan kerestetett már a kertben, nem találtak s most ha-ragszik. No, majd megkérlelem. Ha el-mondok neki mindent, bizonyosan meg-bocsát.

Ezzel az eltökéléssel bátran lépett be az ebédlőbe, mert a néni és Boldizsár bácsi már csakugyan ebédnél ültek. És abban nem is csalódott, hogy a néni na-gyon kemény, szigorú tekintettel fogadta, ámbar viszont azt is kénytelen volt észre-venni, hogy Boldizsár bácsi szokatlanul nyájasan néz reá. Máskor Boldizsár bácsi rendesen aliglátszott észrevenni Jolánkát, a legkevesebbet sem törődött vele s jófor-mán nem is szólt hozzá; most pedig ba-rátságosan mosolygott feléje. Ez még jobban neki bátorította Jolánkát. Oda sietett a nénihez és megölelte.

— Kedves jó nénikém, ne haragud-jék... tudom, nem helyes, hogy elkéstem, hogy kimentem a kertből... de meg köl-lött tennem és nagyon örülök, hogy meg-tettem... és nénikém bizonyosan meg fog bocsátani, ha elmondom.

A néni nagyon hidegen fogadta ezt a beszédet.

— Most nincs arra való idő, hogy a te hiábavaló mentegetőzéseidet hallgas-sam. Majd később rákerül a sor. Most menj a szobádba, majd küldök neked egy tányér levest és egy darab kenyeret. Az lesz az ebéded.

Jolánka körülbelől el volt erre ké-szülve s ha nem szeretete is nagyon az ilyen vékony ebédet, bele törődött és csön-

des megadással távozni akart. De Boldizsár bácsi ekkor közbe szólt:

— Na, na, már ugyan mire való ez? Csak hadd üljön ide ez a gyerek és ebédeljen szépen úgy, mint máskor. Ha oda járt is valahol, hát mégis csak vissza ke-

rült. Örülünk, hogy el nem vitte valami gonosz boszorkány.

A néni csodálkozva nézett Boldizsár bácsira. Még sohasem történt, hogy így beleavatkozott volna az ő dolgába; eddig teljesen rábizta, hogy a kis lánnyal elbán-

NYUSZI. (Lásd a 167. lapon.)

jon. Most pedig még védi, sőt még valami furcsa tréfát is beszél holmi boszorkányról. Ezért a szigorú néni így szólt:

— Nem féltettem Jolánkát holmi boszorkányoktól... remélem, neki magának is van annyi esze, hogy nem hiszi az

ilyen oktalanságot. De azt is tudnia kell, mert megmagyaráztam neki többször, mért nem engedem, hogy egymagában kóboroljon kint a szabadban, mezőn, erdőn, ahol durva emberek, mérges ebek, megvaduló csordák járnak. Könnyen eshetik

baja és ha most baj nélkül hazakerült is, azért mégis hibát követett el, mert engedetlen volt.

— Igaz, igaz, de azt majd megmagyarazza később, makaeskodott Boldizsár bácsi folyvást nagyon vidáman. Csak ülj le kis leányom, és ebédelj!

Mivel Boldizsár bácsi oly kereken kívánta ezt, hát a néni sem ellenkezhetett tovább.

— Jól van no, hát legyen. De azért mégis be kell számolnia.

— Oh, mindent elmondok, kedves néni, szólt Jolánka nyájasan. Hiszen alig várom, hogy elbeszélhessem.

— Magam is kíváncsi vagyok, szólt Boldizsár bácsi. Mert én is tudok ám valamit. De azt majd csak ebédutánra hagyjuk.

A néni egy bötüt sem értett az egészről, de bizony maga Jolánka sem sokkal többet. Csak annyit gyanított, hogy a bácsi valami módon megtudott valamit az ő dologáról és nem haragszik érte, sőt mintha nagyon meg volna vele elégedve. És mivel Jolánka bensőleg maga is meg volt magával elégedve, hát egyelőre elfojtotta a kíváncsiságot és nagyon jóízűen ebédel.

Abban pedig tökéletesen igaza volt, hogy a bácsi tud valamit, még pedig nem is holmi rejtélyes, titokzatos módon, hanem igen egyszerűen Tamás barátunktól.

Boldizsár bácsi dologba merülve ült volt dél előtt az író-asztalánál, mikor kopogás hallatszott az ajtón és nem csekély meglepetésére Tamás lépett be, még pedig igen komoly és roppant fontoskodó arccal. Nem is csekély dolog volt az, amiért jött. Sokat meghányta-vetette azt Tamás

az éjjel a fejében, aludni sem igen tudott miatta. Mert még az este eszébe jutott, hogy hát ő tulajdonképen mégsem cselekedett jól azzal a veszedelmes boszorkányos csomaggal, mikor Jolánkának varrta a nyakába. Most már az a szegény kis leány minden pillanatban bele juthat a legnagyobb veszedelembé, annál inkább, mert semmikép sem akarja hinni, hogy az a Magdolna asszony boszorkány. Pedig szent bizonyos, hogy az, máskép hogy ájult volna el Tamás? Azt még saját magának sem vallotta meg, hogy az ijedségtől. Nem, nem attól, hanem valami boszorkányos mesterségtől és bizonyosan akkor babonázta meg az eszét is, hogy adja azt a veszedelmes csomagot a gyanutalan Jolánkának. Ez pedig nem volt vitézi dolog, mert ha veszedelem van benne, azzal ő, a vitéz, tudós Tamás mégis csak inkább megbirkózik, mint az a tudatlan kis leány. Ugyancsak szép hire lesz, ha megtudják, hogy ilyen módon bujt ki a bajból és mást döntött belé.

A szegény tudós és vitéz Tamás nagyon nem volt magával megelégedve. Ha Jolánka kíváncsi talált lenni... pedig azok a leányok mind olyan kíváncsiak!... ha fölbontotta azt a csomagot és ebből valami rettenetes veszedelem érte! Ezt meg kell tudnia... és ha még eddig nem következett be a veszedelem, hát meg kell akadályozni. Ezt pedig legjobban úgy teheti, ha Boldizsár bácsival beszél. Az majd parancsol Jolánkának és tudni fogja, mit kell tenni.

Igy és ezért jutott Tamás oda Boldizsár bácsihoz. Nem egészen könnyen ment, amíg jól el tudta mondani az egész

hist
elju
meg
töb
elm
Tan
rejt
azon
És
Bol
gett
fölb
És

azé
hog
csin
gun
rop

öcs
his

azt
tag
szir
ott
táj
me
ves
vol

del
bá
tes
lor
ne
dá
cs

históriát, de lassan-lassan mégis csak eljutottak odáig, hogy Boldizsár bácsi megértette és tudta az egészet. Sőt még többet is tudott, mint amennyit Tamás elmondott. Mert amit sem Jolánka, sem Tamás nem tudott, az volt, hogy a rejtélyes csomagot a kertész megtalálta azon a helyen, ahova Jolánka eldugta. És mint hű cseléd, bevitte az urához; Boldizsár bácsi pedig, mivel őt nem ijesztgette addig senki, hát szépen nyugodtan fölbontotta és meg is tudta, mi van benne. És nem történt vele semmi veszedelem.

Ezt Tamás nem is gyanította s éppen azért ugyancsak csodálkozott, mikor látta, hogy Boldizsár bácsi milyen furcsa képet csinál az ő beszédéhez Bizony, mintha gunyolódni volna kedve. De nem, hiszen roppant komolyan így szólt:

— Biz ez komoly eset, kedves Tamás öcsém, sokkal komolyabb, mint magad is hiszed.

— Ugy-é, kedves bácsi? Tudtam én azt. Egy kicsit én is hibás vagyok, nem tagadom. És amint most ide jöttem, mesziről mintha Jolánkát láttam volna éppen ott annak a gonosz boszorkánynak a háza tájékán. A szerencsétlen talán éppen oda ment a csomaggal, s ki tudja, milyen veszedelemben van már eddig. Talán jó volna, ha oda sietnének a segítségére.

— Micsoda? Hogy én olyan veszedelmes helyre menjek? szólt Boldizsár bácsi szörnyen komolyan. Már azt nem teszem, kedves öcsém. Neked sem tanácsolom. Mert képzeld csak, hátha az a rettenetes boszorkány elvarázsolna téged például füles-bagollyá, vagy hosszú fülű kis csacsivá? Az már mégis borzasztó volna!

Tamás zavartan bámult a bácsira s nem tudta, komolyan értse-é ezt vagy gunynak. Boldizsár bácsi pedig megvereggette a vállát és így szólt:

— No, bizzuk csak Jolánkát a sorsára, te pedig menj szépen haza. Majd meglátom, mit tehetek.

Tamás el is ment s Boldizsár bácsi mosolyogva nézett utána.

— Nem rossz fiu, mert végre is jót akart. De egy kis ráijesztést megérdemelt az oktalan babonaságaért. Ámbátor az igaz, hogy mindnyájan hibáztunk, csak Jolánkának sugta meg a jó szive a helyes utat.

(Vége következik.)

NYUSZI.

(Képpel a 165. lapon.)

EZ A kedves
Tapsifüles:
Ez itt az én Muczikám,
Az én kicsi nyuszikám.

Játszó társam,
Háló társam;
Hol futkároz, hol henyél,
Velem fekszik, velem kél.

Él boldogan,
Jó dolga van,
Kap tejeckét eleget,
Jó káposzta-levelet.

KÉPREJTVÉNY.

A MEGZAVART OZSONNA

vagy

a hivatlan vendég.

— Nagyon furcsa história. —

(Négy képpel.)

KI HISZI, hiszi, aki nem hiszi, nem hiszi: nem tehetek róla; pedig az mind egy szálíg úgy van, amint mondom. Mert ha nem úgy volna, hát honnan tudnám? No de nem is teszem én azt föl senkiről, hogy el ne higgye,

amit egy ilyen magam-forma jól nevelt öreg cicza beszél. Mert van ugyan nekünk cizicának sok ellenségünk, aki ránk fogja, hogy mi hami-sak vagyunk. De ha én mondom, elhíhetitek, hogy az

csupa merő ráfogás. És bizonyosan az a sovány, gonosz Snuczi kutya terjeszti a hirt, hogy nem úgy van, amint én elmondom. Az ilyen csuf ellenségtől minden kitelik.

Mert a Snuczi nagy ellenségünk. No, én sem vagyok neki valami nagy barátja, az bizonyos; de nem vagyok az oka. Megkarmoltam biz' én ő kegyelmének az orrát egy párszor, de magára vessen. Miért kerget meg minduntalan? Mert mind jobban haragszom rá s kikaparhatnám a szemét!

Szentül hiszem, hogy igazat fogtok nekem adni, ha megtudjátok, mekkora bajom és szégyenem volt a minap Snuczi miatt. Ő persze csak neveti, de ezzel is csak azt mutatja, hogy kaján és kárörvendő ellenség.

Azelőtt sem voltunk valami nagyon jó barátságban; de mégis csak megvoltunk valahogy. Hanem amióta megzavarta a nevemnapját, nem tudok neki megbocsátani.

Hogy mikor van a nevem napja, hiába keresnétek a kalendáriumban, azért

nem is mondom meg. Elég az hozzá, hogy a nevem napja volt és illőképen meg akartam ünnepelni. Mert az ilyen magam-forma uri cizicának meg kell tartani a tiszteséget, és ha eljár vendég-

ségbe, hát nem szabad sajnálni egy kis ozsonnát a jó ismerősöktől. Nekem pedig sok jó ismerősöm van, kivált a szomszédbeli két cicza, a kikkel szép csöndes holdvilágos estéken a háztetőn találkozzunk, aztán hangversenyt rendezünk. Van is ám ennek nagy híre s mikor rákezdjük, mindenfelé fölkelnek az emberek és kibámulnak az ablakon. Nem is csoda, messze földön nincs olyan három művész, mint mi hárman. Csak nézzetek ránk, nem igaz-e?

Ezt a két kedves énekes társamat

NÉZZETEK RÁNK!

hívtam meg. Éppen a kerítésen pihengetve találtam őket, s nagyon szívesen fogadták, mikor meghívtam őket egy csésze jó kávéra. Alig hogy elvégeztem a mondókámat, megszólal valaki a kerítés alól:

— Ahá, tehát trakta lesz? Remélem, engemet is szívesen látnak.

Majd megütött a guta. Az a haszontalan Snuczi hallgatózott. Mérgesen szoltam le hozzá:

— Abból ugyan nem eszel! Nem ilyen hitvány fickónak való az én ozsonnám.

Kedves pajtásaim csitítottak és azt sugták, hogy talán jó volna Snuczit is meghívni, hátha a bő ozsonna kedvéért megbékél? De én nem akartam elrontani a multságunkat és azt mutatni, mintha félnék tőle.

— Eltakarodjál, mert ha leugrom innen a hátadra, kikaparom a szemedet! förmedtem rá bátran.

El is takarodott, persze morogva, de azzal én nem törődtem egy cseppet sem. Hadd morogjon, haragudjék és érezze, milyen kárt tett magának azzal, hogy ellenségek lettünk.

Mikor barátaim látták az én vitéz elszántságomat, ők is neki bátorodtak, mert hát a példa ragadós. Most már

dicsértek, hogy olyan büszkén szembe mertem szállani Snuczival. Persze, mert ők sem szerették, őket is akárhányszor megkergette.

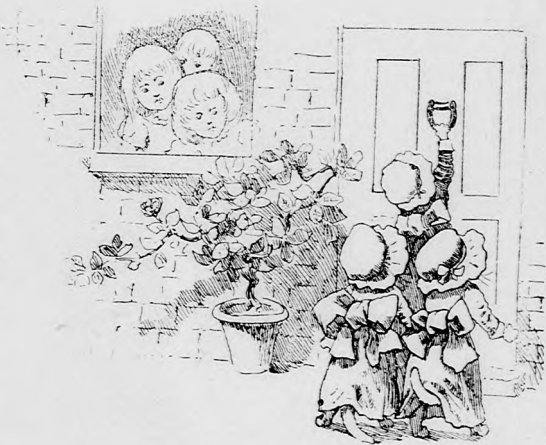
— Az már bizonyos, hogy sokkal vigabban leszünk, ha nem lábatlankodik köztünk ilyen alkalmatlan vendég, a kitől végre is mindig félni kell egy kicsit, még ha jó barátoknak mondja is magát.

— Ugy-e? mondtam elégedetten. Meggondoltam én azt mindjárt, azért rögtön ki is adtam az utját.

— Nagyon jól tetted.

Nem tudom, most is azt mondják-e még, de akkor mind a háromman azt mondtuk, és nagyon meg voltunk elégedve.

— No, most már menjünk, mert meghül a kávé, szoltam kedves vendégeimnek s magam veztettem

MEGBÁMULTAK.

be őket.

Szép illedelmesen vonultunk be, s vendégeim olyan csinosak és kedvesek voltak, hogy kis gazdáim: Ilka, Laczi és Rózsika, kik éppen az ablakban álltak, ugyancsak megbámultak. Meghiszem, hogy a kaján, irigy Snuczi mást híresztel, mintha nem úgy volna, ahogy én elbeszélem és lepingálom. De hát mindenki tudja, hogy ő a mi ellenségünk; nem is hisznek neki.

Elég az hozzá, szerencsésen helyre jutottunk. Nem tagadom, egy kicsit szepettem, hogy utközben talán elénkbe akad Snuczi és bajunk lesz. Mert félni ugyan nem féltünk, kivált mikor hárman is voltunk, de hát most nem viaskodásra, hanem kellemes ozsonnálásra voltunk felkészülve.

Hogy jó legyen az ozsonna, arra volt is gondom, vendégeimnek pedig igen jó étvágyuk volt, alig várták, hogy belefogjanak. Nem is vára-koztattam őket sokáig, mert tudom magamról, hogy ha valami kedvemre valót látok, szeretek rögtön belekóstolni. Még a kisgazdáim is olyanok, hát akkor bizonyosan így van rendjén a dolog.

Szépen ki volt osztva az ozsonna, hozzá ültünk. De éppen hogy beleakartunk kóstolni, kívülről halk nesz hallatszott. Vendégeim fülelni kezdtek.

— Ki lehet ott? Csak nem jön valami ellenség?

— Oh dehogy! biztattam őket. Bizo-

nyosan egérke... de most megkegyelme-zünk neki.

— Meg bizony! Legyen neki is jó napja. Majd megkeressük vacsorára.

Ezen nagyot neveltünk. De egy-szerre abba hagytuk. A csak betámasztott ajtó megmozdult és amint oda pil-lantunk, hát kit látunk?... a Snuc-zit!

Mérges, kárör-vendő szemeket meresztett ránk, aztán rettenetes morgással dör-mögte:

— Tudtam!.. Csakugyan itt vannak! No, most aztán először is széttépem mind a hármat, aztán majd magam fo-gok lakomázni.

Ezzel megin-dult befelé. Már most aztán mit tehattunk volna? Verekedjünk, vi-askodjunk? Nem érdemes olyan go-romba ficzkóval szóba állani. Ő

persze azt mondja, hogy majd holtra ijed-tünk. No, nem mondom, hogy kissé gyor-san nem ugráltunk fel... szék, asztal felborult, a jó kávécska szerte ömlött. Szerencsére nyitva volt az ablak, hát egy

SZÉK, ASZTAL FELBORULT.

pillanat alatt ott fent termettünk. Szegény vendégeim még tovább futottak és meg sem álltak hazáig, onnan is azt kiáltották, hogy ők ugyan be nem teszik többé ide a lábukat.

Én ott maradtam az ablakban, mert az oly magasan volt, hogy Snuczi ott el nem érhetett. De a semmirevaló nem is törődött velem többé. Neki ment a szétömlött oszonnának és mind fölnyalogatta. Aztán gúnyosan szólt:

— Ha nem hívtál meg, eljöttem magam. Nem adtál keveset, elvettem mind, s ha nem köllöttem jó barátnak, itt vagyok mint ellenség. Szivesen megteszem más-kor is, czicza koma.

Persze hogy persze: most már sajnáltam kissé, hogy heveskedtem, mikor okosan békülékenynek köllött volna lennem. De már későn volt, megadtam az árát. És most már csupa boszuságból is haragot tartok Snuczival.

Ozsonnát nem adok többé, mert gonosz hire ment, hogy milyen rosszul járnak a vendégeim. Hát mit tehetek már most? Nem tehetek egyebet, mint hogy magam iszogatom meg az ozsonnámat. De annak az álnok gromba Snuczinak csak azért sem adok belőle. Nem én!

Ugy-e jól teszem?

KÉSEI SZÁNKÓZÁS.

(Képpel a 173. lapon.)

*KÉSEI hó lebegett a halomra,
Vad Laczi a kis szánkóját felvonja;
Jót lök magán, a szánkója megered —
Orra kékül; szeme, haja megmered.*

*Repül a szán... és a drága uj kalap
A fejből kilódul és elmarad;
S hogy legurul a magasló part alatt,
Havas fenyő tetejében megakad.*

*Repül a szán; megállitná már Laczi,
De ugy rohan, hogy nem bír megállani.
Nagyot zökken, de nem rémül a gyerek —
Bánja is ő, ha a hóban hempereg!*

NAGY ESŐBEN.

(Képpel a czimlapon.)

— JAJ Istenem, jaj Istenem! Mi lesz most belőlem! Hogy jutok most haza! Még bizony megebédelnék nélkülem!

Ilyen veszedelemtől, tudom, közületek is akárhányan megijednének. Mert a ki jól végezte a dolgát az iskolában, figyelt, szorgalmas is volt, tudta is a leczkékjét. annak tökéletes jussa van hozzá, hogy otthon ő is hozzá üljön az ebédhez. Kivált ha még éhes is.

Már pedig Iluska jól is végezte a dolgát, éhes is volt, mégis az a veszedelem környékezte, hogy nem fog ebédelni. Mert hogy induljon neki ennek a rettenetes esőnek? Csak ugy zuhog, mintha dézsából öntenék, és nem akar elállani. Pedig reggel, mikor iskolába indult, ragyogón sütött a nap. De hát ilyen ez a csalfa tavasz, így szedi rá az embert. Mire Iluska az iskolából kijött, már csöpögni kezdett az eső s alig ért az ötödik házhoz, már javában zuhogott.

Sietve menekült egy ház kapuja alá s várta, hogy talán elmulik az eső. De biz az nem mult. Már pedig így nem indulhat neki, mert jó messzire lakik, kívül

a városkán; odáig tönkre ázik, oda lesz minden ruhája, könyve, még talán bele is betegszik. Ha pedig itt vár, akkor nem jut haza ebédre.

Igy is baj, ugy is baj.

Ezért egy csöppet sem csodálom, hogy akkorát sóhajtott. Csakhogy nem hallotta senki, s még ha ment is arra egy ember, biz' az nem sokat törődött a megszorult leánykával, hanem sietett odább, hogy mielőbb fedél alá jusson. Tizen, huszan is elsiettek mellette, de egyszerre aztán a huszonegyedik megállt. Ez pedig olyan csöpp valaki volt, hogy alig látszott ki a nagy ernyő alól, melyet a feje fölött tartott.

Mondom, ez megállt és meg is szólalt:

— Ni... csakugyan... ugy-é te vagy az, aki a télen bekötötted a kezemet?

Iluska szintén ráismert Ferikére. Csak egyszer látta, az igaz. A télen ott a házuk közelében egész csapat fiu csuszkált a befagyott tavon, ő még nézte. Egyikök elesett s a többiek nevettek. Pedig Ferike, aki elesett, nagyon megsértette a kezét, még vérzett is. Zsebbevalójával próbálta bekötözni, de félkézzel nem boldogult. Iluska azonban jószíviuen oda sietett hozzá és ügyesen bekötözte.

— Kit vársz itt? kérdé Ferike.

— Nem várok senkit, sóhajta Iluska. Csak nem tudok hazamenni ebben a nagy esőben.

— Oh, csak ez a bajod? Haza kísérlek én, jó nagy az én ernyőm. Add ide a könyves táskádat, majd azt is viszem, én jobban birom. Te csak bujj az ernyő alá... nekem nem árt, ha kapok is egy kis esőt.

— Jaj, de nagyon jó volna, ha igazán megtennéd!

— Már hogy ne tenném meg? Szép is volna, ha ilyen csekélységet sem tennék meg annak, aki olyan szives volt hozzám.

Megindultak s a nagy ernyő alatt szépen elértek mind a ketten. Egy-egy kicsit bizony mégis kaptak az esőből, de mégsem szakadt a nyakukba s Iluska minden nagyobb baj nélkül szerencsésen haza érkezett ebédre.

Természetesen nagyon szépen megköszönte Ferikének a szívességét, és most már ugy érezte, hogy ő az adós. Ferike ezt nem akarta elismerni, így hát meg egyeztek abban, hogy ezentul jó barátságot tartanak és sokszor meglátogatják egymást.

Meg is teszik, és azóta sok kellemes órát töltöttek egymással vidám játékban. S mert jószíviiség hozta őket össze, tartós is a barátságuk.

XXXIII. ENDRE KIRÁLY.

— Példázat. —

SOHA még akkora zenebona, sirás jajgatás nem volt Tündérországbán, mint akkor. De az is bizonyos, hogy nem történt még soha oly szörnyüseség, hihetetlen szerencsétlenség, mint akkor. Végző pusztulással fenyegette egész Tündérországot. A szegény tündérkirálynő ugy sirt, hogy egész keserűvíz patak támadt a könnyüiből; a tündérkirály a haját tépte, a főudvarmester pedig kész lett volna magát eladni a gonosz tündéreknek örökre, csak megválthatta volna ezen az áron a bajt. És mind a tündérkéek búsan, leeresztett szárnnyal busultak:

— Jaj, jaj! Mi lesz most belőlünk! Vége a hatalmunknak.

Igen, annak vége, ha vissza nem keritik valahonnan a tündérkirálynő varázsvesszejét. A mult éjjel, amint a királynő kis tündéreivel szerte csapongott és bejárta a félvilágot, utoljára még elfáradt, alig bírta tartani a varázsvesszőt. Pedig akkora volt csak, mint egy piczike rózsatöviske. De a tündérkéeknek nincs ám csontos, markos kezök, csak fényes illat és pára

az eg
héz, ki

Olyan
J
rajta s

szünk.
M
értek sz
a nagy
királynő
kezeből
hol. E n

kis vajas k
van ott a
De a mam

— M
könnyü ké
dig teljesít
mindenkin
Bandi
hitte. Voln
kinek meg
országban
detlen mint

Duzzog
a mezőre s

az egész lényök, hát biz nekik az is nehéz, kivált mikor már álmosak is.

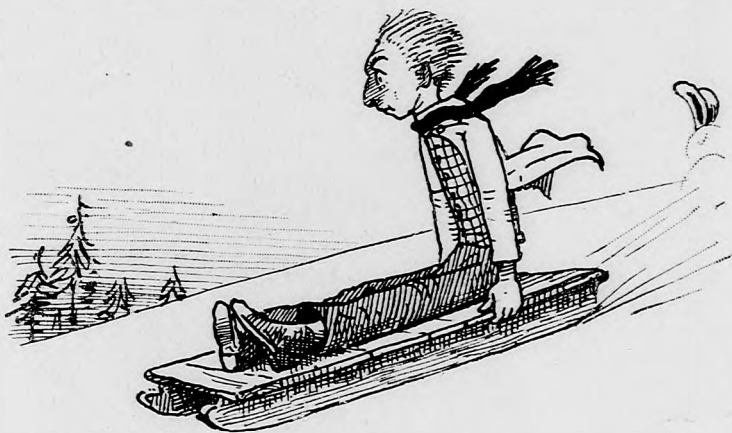
— Jaj, csak már otthon volnánk! Olyan álmos vagyok! sóhajtá a királyné. Jó kis tündérei készséggel akartak rajta segíteni.

— Karjainkra veszünk és haza viszünk, csak aludjál!

Meg is tették, de hajh!... mire haza értek szép Tündérországba, észre vették a nagy szerencsétlenséget; a tündérkirálynő, amint aludva vitték, kiejtette kezéből a tündérpálcát, senki sem tudja hol. E nélkül pedig vége a hatalomnak.

— Meg köll keresni! Mind a hányan vagytok, mind utra keljetek! parancsolá a tündérkirály. Minden lepke, légy vagy méh, a ki jó barátunk, segítsen a keresésben, míg rá nem találunk. Szerencsére olyan kicsi, hogy nem egykönnyen látja meg valaki, talán még nem talált rá senki eddig.

Dehogy nem, dehogy nem! Éppen a hol a tündércapat végig röpült volt a réten, ott sétált egymagában Bandi, nagy rossz kedvében. Volt is oka rá, hogy rossz kedve legyen. Mert ma megint nem azt kapta oszonnára, amit kívánt, csak egy

KÉSEI SZÁNKÓZÁS. (Lásd a 171. lapon.)

kis vajás kenyeret. Pedig ő jól tudja, hogy van ott a szekrényben jobb csemege is. De a mama minduntalan csak azt mondja:

— Minden napra nem telik. Neked könnyü kérni, de nekem nehéz volna mindig teljesíteni. Még a király sem adhat mindenkinek mindent, amit kér.

Bandika nem szólt, de már azt nem hitte. Volna csak ő király, biz ő mindenkinek megadna mindent, nem volna az országban senki olyan szomorú és elégedetlen mint ő most.

Duzzogva ment ki a kertbe, onnan a mezőre s hogy a mezőn sétált, egy

bokor tövében valami fényesen ragyogó kis töviskét pillantott meg. Leheveredett oda a bokor tövébe és eltűnődött rajta, mi lehet az?

— Ha most király volnék, előhivatnám a tudósaimat, mindjárt megmagyaráznák. Jaj de csak jó is lehet az, ha az ember csak annyit mond: »Főhopmester, ezt akarom!«

— Mit parancsol felséges királyom? szólalt meg egy alázatos hang.

Bandika meglepetve nézett körül. Mintha nem ismerné egészen jól ezt a hangot, de még a tájat sem, a hol van.

Virágos lugasban bársony hinta-ágyban hevert s előtte mélyen meghajolva állt egy aranyos ruhás ember. Bizonyosan ez szólt a főhoppmester hívásra.

— Te vagy az én főhoppmesterem? kérde Bandi.

— Szolgálatára, felséges uram.

— Hát én király vagyok?

— Tréfálni kegyeskedik, felség! ki volna más, mint a híres és jeles XXXIII. Endre király.

— No, az igaz. Magam is sokszor gondoltam efféjét. Hát az nagyon jól van, hogy így van. Most először is négylovas hintóban akarok haza menni.

A négylovas hintó rögtön előtermett.

— Nagyon kellemes ilyen kocsiban járni. De én azt akarom, hogy mindenki így járjon. Halljátok-e, azt parancsolom, hogy mindenkinek négylovas hintaja legyen. Mert én tudom, hogy mindenki szereti, az pedig nagyon bosszantó, ha nincs, amit szeretünk.

A főhoppmester kihirdette a parancsot, de másnap azt jelentette, hogy hiába a parancs, nincs annyi hintó, sem annyi ló, hogy mindenkinek jusson. XXXIII. Endre király belátta, hogy, ha nincsen sem kocsi, sem ló, nem is lehet befogni; s mert éppen pulyka-pecsenyét evett, így szólt:

— No jó, hát meg köll vigasztalni a szegény embereket. Holnapra mindenkinek pulyka-pecsenyéje legyen és azontul is mindennap.

Ezt a parancsot is kihirdették, de megint csak azzal jött vissza a főhoppmester, hogy nem lehet, mert nincs annyi pulyka az országban, hogy mindenkinek jusson. Persze, ha nincs, nem lehet. A király összeránczolta a homlokát.

— Ez nem jól van. Én azt akarom, hogy senki se legyen olyan elégedetlen, mint egyszer én voltam, bizonyosan álmomban. De most másképp fogunk hozzá. Minden ember jőjjön és mondja meg, mit kíván, és megkapja.

Ezt is kihirdették. Jöttek is az emberek s mindenkinek volt valami kívánsága. Egyik egy zsák aranyat, a másik nagy darab földet akart, a harmadik generális akart lenni, s eleinte meg is kapta mindenki, amit akart. De kevés idő telt bele, hát minden arany, minden föld elfogyott, generális is több volt már, mint közkatona, a király nem tudott senkinek semmit adni. Ekkor zugolódni kezdtek az emberek.

— Micsoda? Már minden elfogyott? Hát mért nem látott tovább az orránál? Miért adott eleinte bőven, most meg semmit? Ilyen király nem kell nekünk! Dobjuk le a trónusról!

Olyan nagy volt a zugás, hogy a király... azaz bizony csak Bandika fölébredt, éppen mikor egy nagy dongó zümmögve szállt föl mellőle s vitte a fényes kis töviskét. Aligha nem a tündéreké pajtása volt a dongó s visszavitte a megtalált kincset, mert azóta nem hallottam hírét, hogy szomorkodnának Tündérországban. Bandi pedig kidörzsölte a szeméből az álmod és szétnézett. Hát csak ott volt a bokor tövében, a hol elaludt.

— Furcsa, nagyon furcsa. Fogadni mertem volna, hogy király voltam... igen... és... és akkor is kifogytam mindentől.

Elgondolkozva ballagott haza és többé nem volt panasza, ha nem volt mindjárt minden, amire kedve kerekedett. S mikor kérdezték, hogyan lett ilyen okossá, tréfásan felelé:

— Hát az úgy volt, hogy mikor király voltam, megtanultam, hogy mértékkal illik kívánni is, adni is, mert aki nagyon bőven kezd, egészen üres kézzel végzi.

Kis Értesítő.

Látván, hogy kis olvasóim legtöbbszörösen erősen buzog az írói kedv: *versengést indítok közöttük*, még pedig kisebb és nagyobbacska olvasóim között olyképp, hogy a 10 éven alóliak és a 10 éven túl levők külön-külön pályáznak.

1. A 10 éven alóliak elé tűzött pályázati feladat a következő:

„Egy napom története.“

Ebben előadjátok, reggeli 8 órától esti 9-ig hogyan mulik le rólatok a nap. Az év szakát saját választástokra bizom, ami azt jelenti, hogy írhatjátok le egy tavaszi, nyári, őszi vagy téli napotokat. A pályamunka nem lehet kevesebb 20, és nem lehet több 40 nyomtatott »Kis Lap«-sornál.

A legjobbnak vallott munka jutalma: a gyermekvilág régi kedves mesemondójának, *Hoffmann Ferencznek műveiből 4 kis kötet.*

2. A 10 évnél idősebbek elé tűzött pályázati feladat meg ez:

„A hol mi lakunk“.

Ebben rajzát nyújtjátok annak a pusztának, falunak vagy városnak, melyben laktok. Elősoroljátok — amennyiben vannak — nevezetességeit, kiválóbb épületeit s azon jelest vagy jelesek, akik ott születtek vagy működtek.

Kivétel alá esnek egy bizonyos tekintetben azok, akik *Budapest*en — s mert idegenben is vannak számos olvasóim — *Bécsben, Párisban, Londonban, Rómában, Madridban* s egyéb fővárosokban laknak. Ezek csak azt az utcát vagy tért írják le, melyben lakásuk van.

Ez a pályamunka nem lehet kevesebb 50 és nem több 100 nyomtatott »Kis Lap«-sornál.

A legjobbnak vallott munka jutalma: 50 levél és boríték a nyertes nevének kezdő betűivel és Forgó bácsi sajtókezű elismerésével.

A tisztán írott kézírathoz az egyik szüle (gyám, nevelő vagy tanító) korbizonyítványa melléklendő.

Beküldési határidő f. é. *április 10-ke.*

A nyertes műveket a »Kis Lap«-első májusi száma közli.

Budapest, 1890 márczius 10.

Forgó bácsi.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVIII. köt. 9-dik számában közölt képtalány megfejtése:

Az óra jár és üt.

Helyesen fejtették meg: Liptay testvérek, Máriássy Tivadar, ifj. Márffy Ede, Netter Elvira és Berta, Schegerin Vilmos, Guary Malvine, Vavrik Póli, Tóth Etelka és Pál, Kohn Gizella és Ármin, Holzwarth Ferike, Huszár Tibor, Bende Janika, Heimbach Irénke, Kiss Albertka, Mitteregger Miczi és Andor, Dömötör Bertalan, Kaspárek Anna, Károly és Laczi, Wenzel Vilma, Hoffmann Béla, Ninger Aranka, Taubler Alice, Hirschler Jolán, Sandler Katicza, Taubner Margit, Rosenberg Paula, Városey Katicza, Kertész Tibor, Pruzsinszky Gusztó és Jani, gr. Cziráky Jeanne, Sugár Mariska, Lustig Tekla, ifj. Szent-Imrey Tamás, Keleti Irén, Hermine és Jenő, Molnár Adèle, Lamm Zsiga, Szily Erzsike, Buck Aranka, Lafranko testv., Csihál Hortensia, Schaffer Mariska és Gézuka, Sánthó Károly, Taussig Andor, Murárik Bercezi, Jusztók Béla és Gyula, Hajnos Erzsike, Stern Károly és Margit.

*

Részben megfejtették. Redlich Ella és Kornél, Jekelfalussy testvérek, Reimann Klára, Tóth Elemér, Berketz Gizella, Kellner Elza és Jenő, Frank Jenő, Névy Mariska, Csathó Kálmán, Gállik testvérek, Prettenhoffer Pistike, Wolf Henrik és Izidor, Győri Gschwindt Ernő, Karsai Magda és Zsófi, Simon Margit, Deutsch Oszkár, Sugár Katicza, Ungár Rózsa, Finitzer Gizella, Engelmann Olga és Irén, Seligmann Elza, Klug Jolán, Stern Ilona, Irma és Sándor, Schlesinger Bódog, Brüll Berta, Volf Janka és Melitta, Kaltneker Györgyike, Mariska és Ilonka, Csáky Gyula, Grün Irén, Bornemisza László, Patay Tibor, Szűsz Nelli, Nagy Zsigmond, Epstein Elza, Endresz Juliska, Messer Rudolf (ajánlom figyelmedbe a »Büntetés« rovatot. F. b.) Homola Irma, Harangi Irénke, Feleki Flora és Józsi, Emhecht Mariska, Hallósy Elemér, Szabó Ilona, Végh Józsa, Kelemen Blanca, Révész Bódog, Tiszti Nelli, (kinek az írása? F. b.)

Gutvillig Angela, Haraszthy Vilma, Fáy Margitka, Bartal Aurél, ifj. Márki Imre, ifj. Szücs Jenő, Grundt Margit és Károly, Székely Katinka, Braun testvérek, Ráth Aranka és Béla, Fülöp Mariska, Prágay Blanca, Hoódy Gazsi, Katona Rudi, Führer Ilonka, Tusák Angyalka, Lang Mariska, Pollacsek Ilonka és Aranka, Pál Gizike, Bogdánffy Katinka és Lenke, Csergő Lenke és Ilon, Schlesinger Dezső és Rudolf, Patrubány István, Pollák Olga, Szent-Imre Kató, Takács Jenő, Schlichter Emma, Roth Etelka, Kronberger Ella, Pánczél Armand, Zsakó Andor, Geisz Tibor, Altmann István, Tallián Irma, Lolovics Irén, Beck Frigyes, Miklós Olga, Pollák Alfréd, Feischl Irma és Jenő, Stankovics Annika, Lővy Kata és Berta, Koritschner Margit, Gyárfás Mari.

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 7-dik számában közölt betű rejtvény megfejtését utólag még beküldte: Kallina Dora.

Az új évnegyedtől kezdve a „Kis Lap“ fehérebb papirosra lesz nyomtatva és több képpel jelen meg.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Tóth Elemér. Jó, de régi. Azért hogy nem közölhetem, azzal vigasztalódj, hogy a puska-porrt s a könyvnyomatást is kétszer találták föl. Lássam az újabbat, de az meg ne legyen kelletlenül nehezebb, mint a számtani rejtvényed, amely már u. n. egyenlettel áll elő. Mennyiségtant pedig az én kis népeim nem tanulnak még. — Schlesinger testv. Tán az egyiket megrajzolatom. — Sigray Antal. Helyes munkácska. Be van sorozva. — Osvárh Ferencz. Elmés tréfa. Meg fog jelenni. — Visontai Ilonka. A föl-vett szót vagy nevet teljesen ki köll meríteni. Hol maradt: Arad, Anna, gyur, dada, rá, sanda, dara, sár, lud, ár, gyul, ara, dul, duda, dana, lassan. dandár, stb? Mégis, mert rejtvényed bizonyos tekintetben időszerű, ki fogom adni. A másiknak is helyet szorítok, de majd csak később. — Huber Sarolta. A »Kis Lap«-ot aze-lőtt mindig Forgó bácsi szerkesztette és szerkeszti most is. — Mocsáry Ilona. Iparkodásod nem veszett kárba: írásod valóban esinos. — Csathó Kálmán. Ügyes, a közlendők sorába igtattam. — Fülöp Mariska. Lesz rá gondom. De előbb a folyó közleményeket köll befejeznem. — Gutvillig Angela. Ezuttal nem írkaából tépted ugyan a levélre valót, de azért mégis rojtos ám a papirosod széle. Szívesen látlak csütörtöki napon délben. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: Schrodt Margit 50 kr., Schrodt István 30 kr., Kallina Dora 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.